

ning, ligesom jeg ogsaa i § 10 har udeladt forskellige af de i Landstingets Affattelse foreskrevne Bestemmelser angaaende Regnskabet's Affattelse og i §§ 9 og 11 Bestemmelserne om, at Ministeriet kan fastsætte Regler for Bogholderiet og Revisionen. Om alle disse Ting mener jeg ikke, at man med god Virkning kan affatte Fællesregler for Sparekasserne. De er jo meget forskellige baade i Størrelse og Art, og jeg tror, at det vil være langt mere formaalstjenligt, at saadanne Ting bestemmes i den enkelte Sparekasses Vedtægt efter dens Tarv. Ministeriet faar dog Indflydelse derpaa ved Stadfæstelse af Vedtægten. Desuden synes jeg ogsaa, at man bør overlade til Sparekasseinspektøren og hans Fuldmægtige til vinde en vis Indflydelse paa Sparekassernes Ledelse og derved vække deres Interesse for en god og tidssvarende Forretningssang.

I Bestemmelserne om Overskuddets Fordeling har jeg anset det for rigtigt at fastsætte, at der ikke kan fordeles mere end 25 pCt. af Overskuddet til almennyttige Formaal, idet jeg synes, at man ellers vilde fjerne sig alt for langt fra den for et Pengeinstitut naturlige Opgave. Det vil erindres, at det i det tidligere Lovforslag var tilladt at anvende hele Overskuddet hertil, efter at Reservefonden havde naaet en vis Størrelse; men for en Sparekasse mener jeg, at den naturlige Opgave først og fremmest vil være at tilvejebringe en saa stor Reserve som muligt og skabe Sparerne den størst mulige Sikkerhed, og naar man finder, at dette endelig er naaet i fuldt Omfang, kan man jo gaa til at formindske det aarlige Overskud ved at nedsætte Udlaansrenten.

Dernæst har jeg ogsaa udeladt Bestemmelsen i Sparekasseloven af 1880 om et Nævn, som skulde udnævnes i det Tilfælde, at Sparekasseinspektøren ikke kunde enes med Bestyrelsen om en Revisionsudsættelse, eller i Tilfælde af, at Sparekassen har lidt Tab, for at afgøre, hvorvidt dette Tab kan siges at udgøre 5 pCt. af Sparernes Tilgodehavende eller ikke. Den Slags Ting synes jeg ikke, at der skal være lang Snak om. Hvis der først er noget i Vejen med et Pengeinstitut, tror jeg ikke, at det betyder saa meget, om endelig Underskuddet skulde vise sig kun at være 4 pCt. i Stedet for 5. Her gælder det om, at der snarest muligt foretages noget alvorligt, og ud fra denne Tankegang har jeg ogsaa foreslaaet, at en Sparekasses Bestyrelse uophølgelig skal gøre Ind-

beretning, naar den maa formode, at der ikke er fuldstændig Dækning for Sparernes Tilgodehavende. Endelig har jeg fundet det rigtigt at samle alle Bestemmelser om Sparekasseinspektørens Virksomhed i en enkelt Paragraf, og da Bankloven og Sparekasseloven indeholder Bestemmelser om i høj Grad ensartede Forhold, har jeg, saa vidt muligt, anvendt de samme Udtryk om samme Ting i begge Lovforslag.

Banklovsforslaget giver mig ikke Anledning til udførlige Udtalelser, idet jeg med Hensyn til de ganske uvæsentlige Forandringer, som jeg har foretaget, mener at kunne henvise til Forslagets Bemærkninger, men jeg vilde anse det for gunstigt, om vi nu kunde faa denne Lov gennemført. For nogle Aar siden vilde jeg have troet, at en Banklov ikke var fornøden, at man vilde have staaet sig ved at lade Bankerne udvikle sig frit. Men Begivenhederne indenfor Bankverdenen har talt et Sprog, som ogsaa jeg mener, at vi ikke tør overhøre. Paa den anden Side tror jeg, at det er godt, at vi nu ikke skal lovgive under det umiddelbare Indtryk af disse Begivenheder, at vi har faaet dem noget paa Afstand. Det forekommer mig nemlig, at der var nogen Tendens fremme til, at vi skulde komme ind paa en Lovgivning omtrent efter samme Princip som det, Molboerne anvendte, da de skulde forjage Storcken fra deres Mark. Man tør nu fastholde det Synspunkt, at Lovgivningen ikke maa lægge Bankerne eller Sparekassernes Hindringer i Vejen for Udøvelsen af deres Virksomhed. Jeg ser i det liberale Grundsyn, som præger dette Lovforslag, det bedste Middel ogsaa til Bevarelsen af de selvstændige lokale Pengeinstitutioner, idet de Byrder og Indskrænkninger, der paalægges dem, sikkert ikke er større, end hvad enhver velleddet Bank i Forvejen har indrettet sig efter.

Ved Vedtagelsen af dette Lovforslag om Banker opfylder Lovgivningsmagten det Løfte, som er givet de yngre Banker i Stempelovens § 143 om at stille alle Banker lige med Hensyn til Kontrabøgers Begunstigelse. Det er en snart gammel Uret, der herved gøres god, længe efter, at man fra alle Sider har erkendt dens Tilstedeværelse.

Af stor Betydning vil efter min Mening Lovforslagets Bestemmelser om Aktiekapitalens og Reservefondens Størrelse i Forhold til de samlede Gældsforpligtelser